

Til Lovforslagets enkelte Paragrafer skal man fremsætte følgende Bemærkninger.

Kap. I.

Til § 1.

Stk. 1—2, der fastslaaer den offentlige Forsorgs Pligt til at hjælpe de trængende, svarer til Fattiglovens § 1, Stk. 1, med en Tilføjelse, der giver Udtryk for det Princip i Loven, at Hjælp i saa vidt Omfang som muligt skal ydes som en *Ret* og indenfor visse bestemte Grænser, forsaa vidt den trængende opfylder de derfor stillede Betingelser.

Stk. 2 fastslaaer endvidere, at offentlige Midler ikke maa anvendes til Forsørgelse af den enkelte trængende udenfor de Tilfælde, Loven om offentlig Forsorg bestemmer.

Stk. 3 afviger fra Fattiglovens § 1, Stk. 2, derved, at det fastslaaes, at Retsvirkninger kun indtræder i de Tilfælde og i det Omfang, Loven udtrykkelig bestemmer.

Til § 2.

Bestemmelsen i Stk. 1 svarer til Fattiglovens § 2, men afviger dog fra denne derigennem, at den, jfr. de almindelige Bemærkninger til Kap. I, se Sp. 2951, kun fastslaaer Forsørgelsespligten i Forholdet til det offentlige, hvilket er udtrykt gennem Ordene »overfor det offentlige« og gennem en Tilføjelse om, at der ikke kan tages Hensyn til, hvorledes Forholdet ved Overenskomst eller Myndig hedernes Afgørelse er ordnet mellem Ægtefællerne indbyrdes.

Stk. 2 indfører noget nyt, at Hustruen overfor det offentlige skal forsørge sig selv og indenfor et vist Omfang ogsaa Manden. Efter Fattiglovens § 12 kan Hustruen sættes i Bidrag til Manden, hvis hun har »særegne Midler eller Indtægter«. Herved kan man imidlertid efter de nu baade i Teori og Praxis knæsatte Principper om Kvindens Ligestilling med Manden ikke blive staaende, navnlig ikke, efter at disse Principper har givet sit Udslag i Kap. I, jfr. navnlig §§ 2 og 6, i Lov af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirkninger, hvorefter Ægtefællerne i Princippet er ligestillet paa dette Omraade. Man finder imidlertid ikke, at Hustruens Forsørgelsespligt i Forholdet til det offentlige bør have samme Udstrækning som hendes privatretlige Forplig-

telse efter Ægteskabsloven, navnlig naar henses til, at fuld Forsørgelsespligt i Forholdet til det offentlige betyder, at enhver Hjælp, der ydes den forsørgelsesberettigede, betragtes som Hjælp ydet Forsørgeren med de til saadan Hjælp eventuelt knyttede Retsvirkninger. Man har derfor begrænset Hustruens Forsørgelsespligt til kun at gælde, indtil Manden eventuelt forlader hende eller til deres eventuelle Séparation eller Skilsmisse.

Til § 3.

Svarer til Fattiglovens §§ 3 og 8, der blot er trukket sammen til een Bestemmelse og forkortet. Reglerne om Forsørgelsespligt overfor Børn udenfor Ægteskab, som findes i den gældende Fattiglovs § 3, er skudt ud til § 6.

Til § 4.

Paragrafen, der sammenfatter Bestemmelserne i Fattiglovens §§ 4—6, har et fra disse stærkt afvigende Indhold.

Efter Fattigloven er Reglen, at enhver af Ægtefællerne skal forsørge den anden Ægtefælles Børn af andre Forbindelser, hvad enten Børnene er født i eller udenfor Ægteskab, og denne Forpligtelse paahviler Manden fuldt ud ogsaa efter Ægteskabets Opløsning, Hustruen dog kun forsaa vidt angaar Mandens Ægtebørn, og kun hvis Ægteskabet er opløst ved Mandens Død. Omend en Forsørgelsespligt overfor Stedbørn er nødvendig, navnlig med Hensyn til de Børn, der indføres i Ægteskabet af Hustruen, som maaske i Anledning af Ægteskabet maa opgive en Stilling, anser man dog Fattiglovens Regler derom for at være altfor strænge. Forholdet vil ofte være det, at Manden ikke inden Ægteskabets Indgaaelse har Kendskab til, at hans fremtidige Hustru har Børn udenfor Ægteskab, og i saadanne Tilfælde vil det at paalægge ham Forsørgelsespligt være urimelig haardt overfor ham selv og maaske ødelæggende for Ægteskabet.

Under Hensyn hertil er det foreslaaet, at Forsørgelsespligten begrænses til de Stedbørn, der er født før Ægteskabet og medtages til Forsørgelse i det fælles Hjem, og kun gælder, saalænge den virkelige Fader eller Moder lever og Ægtefællerne ikke er separeret eller skilt. Der henvises til § 280 om Ad-